

Z radnice

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

Vážení spoluobčané,

tuto Zvonici budete číst těsně před vánočními svátky, a proto mi dovolu, abych Vám všem popřál jménem ZO Jíloviště, OÚ Jíloviště, zástupce starosty i jménem svým krásné a klidné vánoční svátky a hodně štěstí a hlavně zdraví v roce 2009.

Karel Dostálek

ZASTUPITELSTVO OBCE JÍLOVIŠTĚ

Nynější zastupitelstvo naší obce má polovinu svého volebního období za sebou. Bilanci, co se nám za uplynulé dva roky povedlo nebo nepovedlo, bych rád shrnul v příštím čísle Zvonice. V této Zvonici bych rád všem zastupitelům poděkoval za práci v uplynulém roce, za čas, který obci věnují, a pevně věřím, že ve zbývajících dvou letech dokážeme i při nízkém rozpočtu, který máme, zajistit investiční akce, které zlepší Váš život v naší obci.

Karel Dostálek

ŽÁDOST O SPOLUPRÁCI

Vážení spoluobčané,

rád bych Vás všechny požádal o spolupráci. V sobotu v noci 6. 12. došlo na Jílovišti k požáru plastových kontejnerů na tříděný odpad a nádoby na rostlinný olej u staré hasičské zbrojnice. Dva kontejnery na plast zcela shořely, stejně tak nádoba na rostlinný olej. Bohužel k požáru na tomto stanovišti již došlo podruhé. V neděli 7. 12. pak hořela dvakrát kolna v zahradě rodinného domu č. p. 11 v ulici Lipová. Protože nebyl nikdo přistižen při činu, rád bych Vás všechny vyzval, abyste byli pozorní ke svému okolí. Všimněte si nezvyklých situací, podezřelých osob a automobilů popojíždějících po obci.

Při jakémkoliv podezření zavolejte buď na policii v Mníšku pod Brdy - mob. č. je 737736581 nebo i na moje mob. č. 602232842.

Prosím, zvyšte svoji pozornost a vždy se přesvědčte, jaký je účel příchodu neznámých lidí.

Udržujte dobré vztahy a kontakty se svými sousedy, přáteli a hovořte s nimi o možných nebezpečích a způsobech, jak jim předcházet, můžete si tak navzájem pomoci ochránit svůj majetek.

Karel Dostálek

ÚZEMNÍ PLÁNY OKOLNÍCH OBCÍ

V minulé Zvonici jsem slíbil, že Vás budu informovat, jak vypadají územní plány okolních obcí. Omlouvám se, ale tento slib jsem bohužel nedodržel. Důvod je jediný, nedostatek času. Budu se snažit tento rest napravit v příštím čísle Zvonice.

Karel Dostálek

CHODNÍK NA VŠENORSKÉ

Pro obyvatele Hájenska je dobrou zprávou, že s rekonstrukcí chodníku na Všenorské se již

začalo. Ve výběrovém řízení ze tří přihlášených firem byla výběrovou komisí za zhotovitele vybrána firma RAINSTAV s.r.o. ze Zbraslavi s nabídkovou cenou ve výši 818 796,- Kč. Druhá firma M - Cup CZ., s.r.o. byla o 288 408,- Kč dražší. Podle podepsané smlouvy musí zhotovitel předat dílo do 31. 1. 2009.

Karel Dostálek

PROTIHLUKOVÉ VALY

Také protihlukové valy se dne 12. 12. 2008 začaly realizovat. Pro upřesnění bych rád uvedl, že investorem této investiční akce je Ředitelství silnic a dálnic ČR, Správa Praha. Za zhotovitele byla vybrána firma Zeman - stavební práce s.r.o. Cena díla je 24 mil. Kč a celá stavba by měla být dokončena do konce měsíce dubna příštího roku.

Karel Dostálek

OKRAŠLOVACÍ SPOLEK JÍLOVIŠTĚ

Okrašlovací spolek Jíloviště má již zřízen bankovní účet u ČSOB, a.s. na Zbraslavi. Číslo účtu je 226034086/0300. Prvním finančním příspěvkem je grant ve výši 10 000,- Kč z Nadace O2, který je určen na činnost Klubíčka, tedy na práci s malými dětmi. Grant byl získán díky paní Tamchynové a za to jí moc děkuji!

Také bych rád všechny členy sdružení i další občany pozval na první schůzku okrašlovacího spolku v měsíci lednu. Konkrétní termín Vám bude včas oznámen.

Karel Dostálek

Nové internetové stránky obce

Na podzim letošního roku se nám podařilo předělat internetové stránky obce do nového kabátu a provést rozsáhlé obsahové a funkční změny, aby stránky byly přehlednější a orientace v nich jednodušší. Společnost Drosera s.r.o. dodala zdarma řešení redakčního systému a grafiku webových stránek. Velké díky patří také Jirkovi Tvrdoňovi, který významnou mírou přispěl novému obsahu mnoha idejemi, použitými při realizaci stránek.

Součástí stránek je nyní nově zobrazení nejčtenějších článků. Do hlavního menu je přidána rubrika kalendář akcí v Jílovišti a v okolí, a celé menu je přehledně strukturováno.

Významnou novou funkcí internetových stránek je možnost využití mobilní komunikace pro získávání informací o novinkách, důležitých zprávách a hlášeních rozhlasu. Na stránkách je nyní možnost registrovat se do skupin pro odebrání hlášení rozhlasu prostřednictvím SMS. Každý občan má nyní možnost po dobu zkušebního provozu registrovat se k odebrání hlášení rozhlasu prostřednictvím SMS zdarma. Díky této funkci můžete být informováni o důležitém dění v obci, jako je například porucha vodovodního řadu, výpadek el. energie a podobně, přímo prostřednictvím Vašeho mobilu.

Věřím, že nové internetové stránky budou pro naši obec přínosem. Budeme rádi za jakékoliv podněty, nápady a kritiku, abychom mohli internetové stránky co nejvíce přizpůsobit Vaším požadavkům.

Jan Vorel

ZPRÁVY ZE ZŠ LÍŠNICE

Dne 8. listopadu 2008 proběhl v Divadélku „K“ v Mníšku pod Brdy již 9. ročník pěvecké soutěže Brdský Kos. Jako každoročně se ho i letos zúčastnili žáci naší školy, a to Zuzanka Valešová, Verunka Mašková a Martínek Hajný, všichni žáci třetího ročníku. Soutěž byla velmi dobře připravená a všichni zúčastnění podali skvělé výkony. Nejvíce nás ovšem těší úspěch našich zpěvaček – Verunka Mašková získala krásný pohár a cenu za nejčistší hlasový přednes a Zuzanka Valešová vyhrála ceny hned tři. Svou písní „Na kolena“ vlila energii do žil všem přítomným v sále a kromě toho, že získala 1. místo ve své kategorii, vyhrála též pohár za nejprofesionálnější projev a cenu poroty pro absolutního vítěze. Všechny diplomy, poháry a dárečky se jí ani do rukou nevešly a vyzářovalo z ní nadšení a štěstí, zatímco z nás obrovská hrdost. Všem třem zpěvákům blahopřejeme a děkujeme za reprezentaci školy.

O tom, že s radostí nezpívají jen účastníci Brdského Kosa, ale celá naše škola, se můžete přijít přesvědčit sami. A to v pátek **19. prosince v 18.00 do líšnického kostela Všechny svatých**, kde proběhne tradiční žákovský **VÁNOČNÍ KONCERT**. Čeká nás spousta krásných českých koled, přednes básniček a říkanek v podání andělských prvňáčků a druháků, netradiční vánoční zpěvy doprovázené dramatizací a po koncertě teplý čaj, aromatické svažené víno, voňavé cukroví a příjemné posezení v líšnické škole. Co nejsrdečněji Vás za všechny děti i učitelky zve

Mgr. Alena Fialová

Hasiči

Zásahová jednotka

Odborná příprava jednotek SDHO okresu Praha-západ
snímků: 11, videí: 0, komentářů: 0. 27.10. 11:00 - Redakce

V sobotu 25. října se konala odborná příprava vybraných jednotek sborů dobrovolných hasičů obcí dislokovaných v okrese Praha-západ. Praktické ověření dovedností členů jednotek proběhlo v osmi samostatně hodnocených disciplínách. Zúčastnilo se 15 jednotek, obec Lety poskytla účastníkům zázemí. Nejlépe si vedla jednotka obce Jíloviště.

Na přípravě a realizaci výcviku se podíleli nejen příslušníci HZS Středočeského kraje ze stanic Řevnice, Jílové a Roztoky, ale i členové SDH Lety a zastupitelé obecního úřadu. Po absolvování teoretické části byly pro jednotky připraveny disciplíny, které směřovaly k prověření znalostí a dovedností jednotlivých členů i celé jednotky. Všechny jednotky se s danými úkoly dokázaly vypořádat. Všeobecně se jako nejslabší projevila oblast pořadového výcviku, který mnohé zaskočil. V dalších činnostech si už jednotky vedly lépe, nejlepších výsledků samozřejmě dosahovaly v požárním útoku či vytvoření čerpacího stanoviště.

Přibližně 70 členů dobrovolných jednotek si vyzkoušelo svoji činnost při simulované dopravní nehodě a připomnělo si, jak se postupuje u zásahu s výskytem nebezpečné látky. Nejlepšího bodového výsledku dosáhla JSDHO Jíloviště, dále JSDHO Masečín a na pomyslném třetím stupni se umístily hned dvě jednotky, a to JSDHO Osnice a JSDHO Hodkovice. Pořadatelé i účastníci hodnotili formu i průběh odborné přípravy za velice přínosný.

autor mjr. Ing. Miloslava Rýglová

www.pozary.cz

29. 11. 2008 proběhla celodenní pravidelná stáž zásahové jednotky na HZS v Řevnicích. Od konce října vyjeli chlapi ze zásahové jednotky k devíti drobným požárům v Jílovišti a jeho

nejbližším okolí. Shořely dva kontejnery na tříděný odpad, hořela drobná hospodářská stavení. Úmyslné zavinění je v současné době předmětem kriminálního vyšetřování.
29. 11. 2008 proběhla celodenní pravidelná stáž zásahové jednotky na HZS v Řevnicích.

Mladí hasiči

Již druhý rok se snažíme propojit aktivity mladých hasičů a turistů a věříme, že se záměr připravovat společně dětem akce, aby měly větší možnost využití volného času, daří.

Třetí „dušičková“ noc v sobotu 1. listopadu 2008, s přespáním na hasičské zbrojnici, se dětem zdála být málo strašidelná. Počkejte za rok!

22.11. 2008

Návštěva letiště v Praze byla moc zajímavá. V noci přišla první sněhová nadílka, ale sněhové „foukání“ se během dne utišilo a nad letištní plochou dokonce zasvítilo i sluníčko. Bylo se na co dívat. A cestou domů odpovídaly děti správně i na kontrolní otázky: „Kde má letadlo palivové nádrže?“ – v křídlech, „Jak se jmenuje cvičiště pro hasiče, které napodobuje požár?“ - poligon, „Proč je na letišti biologická stanice?“ – chová dravé ptáky k plašení a lovení ptactva, které ohrožuje motory letadel, atd“ Nejdále jsme byli v hasičské záchrané stanici. Děti byly ve všech vozidlech. Nejvíce se líbila hasičská auta zn. Rosenbauer, určená pro letecký provoz (12 000 l vody, 1 500 l pěnidla a 250 – 500 kg prášku dle typu) – dojezdový čas k zásahu: 3 minuty!

29.11. 2008 - vánoční dílna

První svíčka na adventních věncích, které jsme vyrobili, zazářila hned v neděli 30. listopadu, kdy byla letos první adventní neděle. 7. 12. zapálíme svíce dvě, další neděli 14. 12. tři a 21. 12. budou svítit na adventním věnci všechny čtyři svíce.

Foto: Jaromír Kuželka

V prosinci a lednu vás zveme

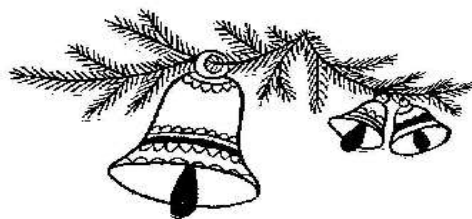
Stolní tenis pro děti v sobotu 27. 12. 2008 od 9:00 hodin na hasičské zbrojnici .

předsilvestrovský ohňostrojn

v areálu cvičného hřiště u pizzerie 30. prosince 2008 od 19:00 hodin.

Výroční valná hromada SDH Jíloviště

bude 17. ledna 2009 v pizzerii U Hastrmana od 17: 00 hodin.

*Sbor dobrovolných hasičů v Jílovišti
děkuje svým příznivcům,
kteří pomohli v letošním roce s jeho činností
a do roku 2009 přeje všem
stále zdraví a ohýnky jen v očích a srdcích.*

Sportovci

Fotogalerie z turistických výletů -"jdeme na jmelí"

Foto: Jaromír Kuželka

Smutná loučení

Závěrem letošního roku nás navždy opustili tři občané Jíloviště.

14. listopadu 2008 náhle zemřel ve věku 46 let pan Aleš Höffler.

Mnozí z našich občanů si možná nevybaví ani jeho tvář.

Byl však jedním z nejlepších překážkářů české historie. S atletikou začínal v Mladé Boleslavi, odtud vedly jeho kroky do pražské Slavie a barvám tohoto klubu zůstal věrný až do konce své atletické kariéry, kterou ukončil krátce po listopadové revoluci v roce 1989. Svého nejlepšího výsledku dosáhl na evropském halovém šampionátu v Budapešti v roce 1988, kde se stal mistrem Evropy v běhu na 60m překážek časem 7,56, který je dodnes zapsán v listině českých halových rekordů. V roce 1987 byl krátce držitelem i tehdy československého rekordu v běhu na 110 m překážek časem 13,53.

Zakončeme vzpomínku na Aleše Höffera slovy jeho trenéra Lud'ka Svobody:

„Byl atlet profesionál, který přistupoval ke každému tréninku s neskutečnou precizností, kterou vyžadoval též od svého trenéra. Byl vynikajícím technikem, jeho technika přeběhu překážky se mi stala závaznou a z jeho stylu vycházím při přípravě svých současných svěřenců. Moc jsem si přál, aby byl Aleš přítomen závodu, kdy Petr Svoboda bude útočit na jeho český halový rekord. Toto přání se mi už neuskuteční. Čest jeho památce.“

S laskavým svolením rodiny podle www.atletika.cz a www.svobodagroup.cz

V sobotu 16. listopadu 2008 se ze spánku neprobudila paní Zdenka Kaděřábková, roz. Křišťůfková.

Narodila se v Jílovišti v chalupě č. 27., na nynější Pražské ulici a na Jílovišti v domku v Zahradní ulici, který s manželem později postavili, zemřela. Vyrůstala se svojí sestrou Libuší, několik let byla zapojena i v místním spolku dobrovolných hasičů. Pracovala ve Zbraslavi v tiskárně a také v nynější Celní škole na Jílovišti. Na sklonku života, kdy byla postižena nemocí, o ní pečovala do posledních dnů její dcera Eva. Na návštěvy chodily i jílovišťské sousedky.

Rodina děkuje všem, za projevy soustrasti.

V pátek 5. prosince 2008 měl poslední rozloučení pan Jaroslav Vápeník.

Jeho tragická smrt vyvolala v obci velké emoce. Vždyť ho našli kamarádi na zahradě u jeho domku, když jim bylo divné, že zmeškal otevírací dobu pizzerie. Vlastní rodinu nezaložil a tak jsme mu byli rodinou všichni v Jílovišti. Však jsme ho měli rádi a jeho osobitá postavička patřila do naší obce. Často jsme ho vídali na cestě mezi domovem, pizzerií a okály. V poslední době s hůlkou, po úrazu nohy si už bez ní nebyl v chůzi jistý.

V zaplněné obřadní síni krematoria v Motole se moje myšlenky vracely ke chvílím, prožitým s Jardou, které však nebyly vůbec smutné. Skoro před 30 lety jsme spolu šli pěšky ze Zbraslavi, to jsem ještě nevěděla, zda se mám bát nebo ne, moc jsem ho neznala. Rád na to vzpomínal při každé příležitosti. Hlavně, když jsme spolu tančili. Tancoval asi rád a dokud mu to zdravotní stav dovolil, považoval za svou povinnost „provést“ všechny tanečnice na sále jedním kouskem a „dát muzikantům rundu“.

Nezapomenutelné jsou zážitky s ním ze zájezdů, hlavně na výstavu Země živitelka. Exponátům se asi moc nevěnoval, ale v Pivovarské zahradě u dobrého pivka byl rád. Stalo se, že i nepřišel k autobusu na čas a jel pak domů z Budějovic vlakem.

Považoval si hasičské uniformy a využíval všechny příležitosti, aby si ji oblékl. Ve sboru

dobrovolných hasičů byl od roku 1968. Nějaký čas dělal strojníka, pomáhal i na stavbě zbrojnice. Byl nezapomenutelný „diskutér“ na všech schůzích a svým „příspěvkem“ všechny pobavil.

Jako hasič získal tato uznání:

Čestné uznání OSH	1977
Čestné uznání OSH	1987
Medaile za příkladnou práci	1987
Medaile za zásluhy	1996
Odznak Sv. Floriana	2002

Tak jsem vzpomínala na Jardu já. Vy, vážení spoluobčané, máte určitě také každý své vzpomínání a myslím, že je nezapomenutelné. Jeho rodný domek i ten, který později nechal postavit na Příjezdní ulici nám bude stále připomínat, že takový neměl konec jeho života být.

Libuše Fatková.

Lásky čas

I.

Když přišel Fajrajzl po prvním máji do práce, pozdravil spolupracovnice trochu neobvykle: „Ahoj holky, uvědomujete si vůbec, že je lásky čas?“

Božena i Běta ustaly v hovoru a otočily hlavy.

„Jakýpak lásky čas? Táta odjel na chalupu a my mu s mámou napsaly esemesku, že si vybral blbou dobu, protože zůstanem nepolíbené. Poradil nám, že si máme říct mladému sousedovi“, smála se Běta a za chvíli dodala: „To je takový slizký cucák, to byste museli vidět...“

„Ale byl první máj, lásky čas... Vám to nic neříká?“

„No jo, no jo... Ty nás budeš poučovat! Ty zrovna! Ty, který ses oženil až po třicítce... Na co jsi to vlastně čekal tak dlouho?“

„Před třiceti lety jsem byl stejně starý jako jste dnes vy, byl jsem student a plachý kluk, co bojácně uhýbá před dívčími pohledy a neví, o čem by se s děvčaty měl bavit. Do té doby jsem nikdy žádnou nepolíbil, s žádnou nic neměl a jenom snil... Zrálo ve mně sice rozhodnutí, že to musím nějak změnit, ale...“

„Ale co? Nebyla odvaha, vid’?“

„Spíš jsem nevěděl, jak na to. Učil jsem se ke zkouškám a ve volných chvílích trávil nekonečné hodiny sněním. Zní to divně, ale skutečně jsem trávil dlouhé hodiny sněním a někdy se dokonce snažil psát verše. Chodil jsem v kolejním kamrlíku z rohu do rohu, sem a tam, od zdi ke zdi a hlasitě si je četl, poslouchal melodii slabik a slov, ale ne z nějakých narcisistických pohnutek, holky, to teda ne! Spíš mě zajímalo, jak asi ta slova, položená na papír, budou znít...“

Fajrajzl pak vyprávěl o úžasném parku, který byl pastvou pro oči v každé roční době.

„Dovedete si představit skoro kilometr dlouhou alej starých kaštanů? Byly po obou stranách a mezi nimi široký záhon květin, který zahradníci měnili podle ročních období. V té době tam kvetly tulipány... Tisíce, možná desetitisíce tulipánů - tuším, že žluté, červené, fialové a bílé. Když se člověk díval od začátku do konce, vnímal jen pestrobarevný vzor obrovské kašmírové šály mezi mohutnými stromy. Lavičky na cestě vysypané pískem byly osamělé; bylo to divné, byl totiž první máj. Došel jsem skoro do poloviny a teprve pak zaregistroval, že na jedné z nich sedí dívka s vážným, trochu smutným a záhadným výrazem v očích... Ale s odstupem mnoha let si spíš myslím, že to spíš byl odlesk něžné duše. Byla moc krásná; byla to zvláštní krása: jemná, nedotčená, jakoby právě rozvinutá, právě teď, v tento den a v tento okamžik.“

„No vida, začíná se to zamotávat... A co jsi udělal?“

„Co bych měl udělat?“

„No... Zkusit ji zbalit, troubo...“, smály se Fajrajzlovy spolupracovnice.

„Blížil jsem se k její lavičce a zbývající metry, které nás dělily, jsem myslel jen na to, jak bych se k ní mohl přiblížit a bál se, že ji polekám, pokud si sednu vedle ní, bál jsem se, že začne křičet nebo volat o pomoc, že začne utíkat...“

Nic z toho se nestalo...

Dívka seděla na lavičce dál.

„Zvedla pouze oči, naše pohledy se setkaly zlomkem času – a já v zoufalé odvaze stačil pouze vykřiknout uboze všední věty: slečno, prosím vás, nevadilo by vám, kdybych se tady posadil taky? Slečno, prosím vás, opravdu by vám to nevadilo?“

Neodpověděla...

Pouze sklopila velké, tmavé, skoro černé oči.

Její jemné ruce se marně snažily přetáhnout okraj sukně přes kolena a ukrýt je; sukénka totiž vylézala nahoru a přes veškerou snahu je obnažovala znova a znova.

Byla oblečena do bílého svetříku, skrývajících malá a něžná ňadra.

Drobné, skoro ještě dětské nohy měla obuty do bílých lodiček.

Zimomřivě se choulila.

Vypadala bezbranně.

A současně jako někdo, kdo hledá něhu.

„Kdybych něco neudělal právě teď, něco neřekl, o něco se nesnažil právě teď, prošvihl bych možná celý zbytek života a musel si to vyčítat každý den“, uvědomil jsem si a vzápětí v rozpacích řekl: „Asi... Asi je to osud, že se setkáváme...“

Podívala se na mne, ale odpovědi jsem se nedočkal.

„Slečno, za dvacet, možná za třicet let budou spolu komunikovat i počítače; nejenom lidé. Něco o tom vím, studoval jsem to. Počítačových terminálů bude tolik, kolik máme neuronů v mozku - možná i víc. A když dojde k jejich synchronizaci a na jiném místě také k synchronizaci a ke spontánní interakci mezi nimi, bůhví co se stane! Třeba si začnou povídat mezi sebou... Ale věřte mi, prosím, daleko příjemnější je komunikovat s lidmi, komunikovat s vámi... Prosím... Prosím... Prosím!“

Opět mě odměnila jediným pohledem; jen jediným...

Přisedl jsem blíž a pokoušel se dotknout její ruky.

Plaše ji odtáhla, ale po chvíli se konečky našich prstů setkaly letným dotekem.

Na zlomek vteřiny jsem ucítil elektrizující teplo a dolehla ke mě její vůně.

Začínal jsem být přesvědčen, že si nemyslí, že by se jí dotýkal blázen nebo drzý chlap.

II.

Májový večer byl chladný.

Dávno jsem svlékl svůj kabát a zabalil do něj dívčí tělo, sedící vedle mne na lavičce.

Držel jsem ji kolem pasu a sem tam si dovolil přitisknout svou hlavu k její.

„Má milá, má něžná, moje nejkrásnější, jak se jmenuješ? Proč nemluvíš?“

Neodpověděla, ale podívala se mi do očí a já pak pokračoval, v podstatě ani neočekávaje odpověď: „Jsem chudý a nepraktický snílek, víš? Trochu blázen... Mám jen kufřík, pár knih a odhodlání. Chtěl bych udělat něco strašně těžkého, co se nikomu do dnešních časů nepodařilo: převrátit svět slovem a přesvědčováním, záchránit chudé a léčit nemocné. Občas se přistihnu, že dlouhé minuty chodím v pokoji z rohu do rohu a tiše sním... Jen sním... Věř mi, snil jsem mnohokrát i o tobě, aniž bych tušil, jak budeš vypadat. Víím to, je to pravda! A věděl jsem, že přijde den, kdy tě potkám.“

Zdálo se, že mi rozumí.

Napadlo mě, že jí dám dárek.

Natrhal jsem náruč tulipánů a ze záhonu vybíral jen ty červené - a cestou k lavičce horečně listoval ve vědomí, co bych měl říct; ale spásná slova do něj dorazila až v posledním okamžiku: „Chtěl bych se modlit s tvými rty, pohádková princezno...“

Po něm přišel první, lehounký polibek...

Návalem slasti se mi zatočila hlava.

„Jsi anděl... Záříš do noci nad mojí hlavou jako posel nebes... To je Shakespeare, Romeo Montek a Julie Kapuletová, víš? Miláčku, dnes je totiž lásky čas... Jako tenkrát, když Karel Hynek psal svůj slavný Máj z devíti set veršů a čtyř tisíc dvou set osmdesáti slov. Kdysi jsem ho znal

nazpaměť. I dnes už je pozdní večer a první máj, večerní máj a lásky čas - a o lásce šeptá i tichý mech a zve k ní hrdliččin hlas... Stále znova a znova, každý rok...“

Zdálo se, že na okamžik otevřela něžná ústa, že se snaží opakovat má slova...

„Miláčku, známe se chvíli, ale připadá mi, že před tebou nebylo nic, vůbec nic! Že jsem nebyl, neexistoval a marnil své dny; že teprve teď (díky Bohu!) začíná můj letopočet a přichází den první...“

Běžely dlouhé hodiny a byla jasná noc, po okraj přeplněná hvězdami.

„Je docela možné, že zrovna dnes a právě teď vzplanula ve vzdálené galaxii, například ve Velkém Magellanově mračnu nějaká supernova a světlo její termojaderné reakce k nám dorazí až za mnoho světelných let. Kdo se na něj bude dívat? Bude v té době někdo něco vědět o pozemské lásce Romea a Julie? Bude v té době někdo vědět o nás dvou?“

Má krásná, neznámá a tajemná bytost neodpovídala.

Mlčeli jsme a vnímali pouze systoly srdcí, ukrajující čas našich životů i společné noci - a v přestávkách nasycovali těla i duše sladkými polibky něžných milenců.

Byla zima.

K ránu jsem svlékl svetr a přikryl jí kolena.

Měl jsem pocit, že důvěrně znám každé hnutí její mysli a každý pór jejího těla.

Měl jsem pocit, že jsem jí oddán celou věčnost a byl bych schopen udělat cokoliv bude chtít.

Den se pak začal probouzet do jarního jitra a v parku začali zpívat ptáci.

„Museli se pomínout, načisto zbláznit! Ještě přece nemůže být ráno...“, přesvědčoval jsem sám sebe a vzápětí uslyšel vlastní hlas, pronášející slova, která kdysi, už v šestnáctém století, říkala ve Veroně Romeovi Julie: „Chceš odejít? Ne, ještě nesvítá. Nebyl to skřivan, to tě polekal svým křikem slavík. Miláčku, věř mi, jistě to byl slavík... To světlo není úsvit, to jen slunce vydechlo zářivý oblak...“

Přišlo ale skutečné ráno a já si bláhově přál vrátit čas zpět.

Podíval jsem se na hodinky a uvědomil si, že je několik minut po šesté...

Dívka se několikrát pokusila zvednout z lavičky, ale vždy se vrátila - a naše rty zůstávaly spojeny, protože neměly sílu existovat samostatně.

V jednom okamžiku mne sevřela silně, prudce a s neskutečnou něžností zároveň...

Začal jsem se bát, že tentokrát odejde skutečně a její objetí pak opětoval ještě s větší silou a naléhavostí, jako by měl v následujícím okamžiku nastat konec světa.

Když odcházela, stál jsem bez hnutí a nevěřicně zíral na zmenšující se postavičku, která se na okamžik zastavila na samém konci parku; ruce otevřely malinkatou kabelku, zavěšenou na řemínku na krku, chvíli v ní hledaly a já viděl, že cosi pokládají na jednu z laviček.

Našel jsem tam papírek s několika narychlo načmáranými slovy: Alina Dziegiel, Młynki 4, powództwo Puławy, wojwodstwo Lublin, Polska...“

Svíral jsem v rukou svetr, který mi vrátila a na okamžik do něj ponořil obličej a ucítil prchavou vůni jejího těla - a pak jsem se vmísil mezi spěchající dav na ulici.

Bylo mi do pláče...

III.

„Proboha, kam nás to vlečeš? A proč? Dyt' tu ani není pořádná cesta!“, strachovala se žena, když jsme odbočili na úzkou, prašnou okresku, spíš připomínající neudržovanou polní cestu.

Neodpověděl jsem jí a tvrdošjně se hnul kupředu.

Po chvíli se objevila napůl vyvrácená a skoro zrezivělá dopravní značka a za ní několik polorozbořených a opuštěných selských stavení.

Na poli vedle silnice se plahočil sedlák s kravským potahem. Vystoupil jsem a šel se zeptat: „Prosím vás... Prosím vás, pane, jsou to Młynki? Nevíte, jestli tu bydlí Alina Dziegiel? Mělo by to být číslo čtyři...“

„Nie mieszka tutaj. Wszyscy sie wyprowadzili... Do dzisiejszego czasu zostało tylko sześć rodzin. Ich gospodarstwo jest dzisiaj już ruiną... Popatrzcie numer czwarty... Tam... Jest już tylko ruina...“, opakoval - a ukázal na omšelé zdi.

„Tak tady žila, tady chodila denně do školy, tady prožívala svůj osud, tady prožívala štěstí i smutek a zklamání... Tady se vrátila s myšlenkami na tu noc... Vždyť mě milovala! Určitě milovala! Nemohla zapomenout! Ne! Ne! Nemohla zapomenout! Já jsem také nezapomněl! Ach Bože, jen jsem udělal něco jiného... Něco jiného než to, co jsem měl! Ach Bože, čas se nedá vrátit...“

„A nevíte něco o Alině Dziegel?“

„Ona studovala... Ona studovala v Warszawie architekturu krajiny, byla všestranně vyškolená. Zcela nebyla vhodná pro naši vesnici! Tady je konec světa, víte? Po pádu režimu komunistického a smrti rodičů vyjela za rodinou do jižní Ameriky, do Argentiny.“

Sedlák popohnal své spřežení a zeptal se: „A proč se všem zajímáte?“

Místo odpovědi jsem položil novou otázku já: „Nevíte, prosím, jestli se vdala? Jestli má rodinu?“

„Nevím... Nevdala se... Ženy z vesnice často se jí ptaly proč nevdala... Vyhládala to tak, jakby čekala na někoho...“

Vracel jsem se k autu, ve kterém zůstala má žena s dospívajícím synem a už z dálky slyšel přehrávač: „Si kočka, si kočka, si kočka, perfektně urobena...“

„Jožo Ráž... Božskej... Super vodpalovák... Znáš to, ne? Nový ceděčko, víš?“, poučil mě syn a vrátil do smutné reality.

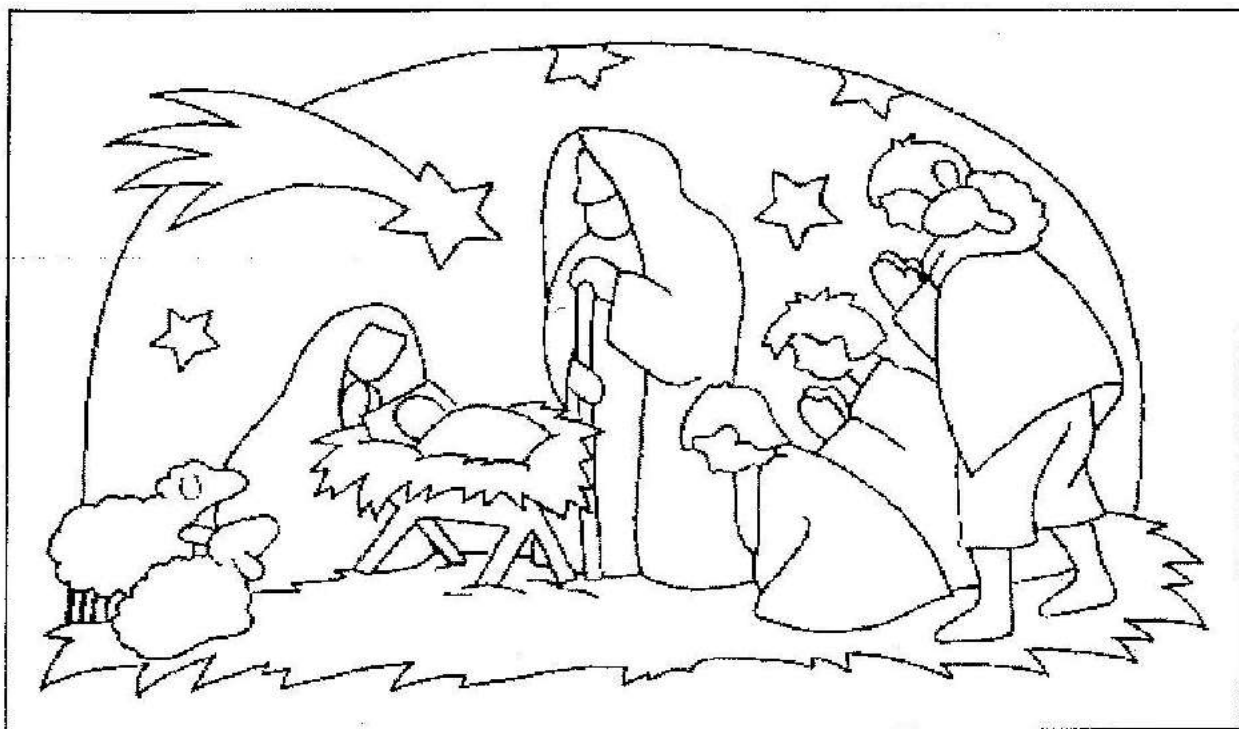
Příspěvek redakci zaslal jílovišťský občan

PF 2009

Přejeme Vám klidné prožití vánočních svátků, mnoho dárků pod stromečkem a vše nejlepší do nového roku 2009.

Váš Srba Servis

Šťěstí, zdraví, pokoj svatý vínšujeme vám, nejdřív panu hospodáři, pak vašim dítkám.
Zdaleka se běřeme, novinu vám neseme , co jest se nám přihodilo v městě Betlémě.“
(obrázek si můžete, dět,i vybarvit)

Přejeme Vám krásné vánoční svátky!

ZVONICE měsíčník obce Jíloviště – MK ČR E 12563
Vydává obec Jíloviště, redakční rada: Ing. Jan Vorel,
Ing. Karel Dostálek, Libuše Fatková.

Fotografie: Radek Moureček
Uzávěrka příštího čísla 30.1.2009

Sponzorem vydání Zvonice v tomto roce je společnost Srba Servis s.r.o

Srba
SERVIS[®]

Tiskne: Casus Direct Mail a.s. - tiskové a mailingové služby, správce Vrtbovské zahrady na Malé Straně, www.casus.cz, 272 088 350